

[Erik Eriksen.]

chance for at opfylde de stillede opgaver, vil det være svært at få tilstrækkelig mange til at tage ansvaret for. Således som forsvarspolitikken er skitseret af regeringen, er den imidlertid præget af indbyrdes modstridende synspunkter. Det er indlysende, at vi enten kan søge at løse opgaverne selv eller kan overlade en del af beredskabet til fremmede tropper. De måtte så stationeres her. Vi er vel alle enige om at undgå dette. Men så kan vi heller ikke i samme åndedrag nægte at løse de opgaver, som vi ikke vil overlade til andre at løse.

Det synes i det hele taget mere at være partipolitiske end logiske synspunkter, der bliver lagt til grund på dette område. Det radikale landsmøde forleden dag — som nok vil gå over i historien, og som jeg senere skal vende tilbage til — det radikale landsmøde forleden og alle de forklaringer og kommentarer, der bagefter er knyttet til det, understreger, hvad jeg her har sagt.

Lad os se på f. eks. forsvaret af vor sydgrænse. Vi kan ikke selv på effektiv måde dække denne sydgrænse; andre må hjælpe os. Men så brister logikken igen, når vi modsætter os, at NATO får lov til at udlægge depoter i Jylland. Det er jo nemlig helt givet, at skal en hær kunne dække Slesvig, Sønderjylland og det øvrige Jylland, må den have mulighed for at få forsyninger nordfra, og disse forsyninger må være forberedt i fredstid.

På samme måde forholder det sig i spørgsmålet om luftværnsraketter med atomudrustning. Det er manglende realitetssans, for mig at se, at tro, at vi kan bekæmpe en indtrængende fjende med forældede våben. Jeg har svært ved overhovedet at tænke den tanke, at vi ikke skulle søge at bygge vort forsvar op på grundlag af de mest moderne og effektive våben. Hensynet til såvel den ungdom, der skal aftjene sin værnepligt, som til en fornuftig anvendelse af de betydelige økonomiske midler, der i alle tilfælde er tale om, vender sig imod tanken.

Jeg har allerede på et tidligere tidspunkt givet udtryk for, at jeg gerne ser tjenestetiden nedsat, og at jeg var klar over, at dette kunne betyde øgede forsvarsudgifter. Også på dette punkt må man, synes jeg, konstatere, at regeringens synspunkter er

indbyrdes uforligelige. Hvis man nærer ønske om en kortere tjenestetid og dette ikke blot skyldes ønsket om at svække forsvaret, må man naturligvis være villig til at betale en pris for at få dette ønske opfyldt. Den erkendelse finder i hvert fald jeg heller ikke i den radikale landsmødeudtalelse forleden dag.

Venstre har ikke kunnet tilslutte sig regeringens forslag til en ny forsvarsordning. Vi finder det helt bagvendt, at man udsteder en check på 985 mill. kr. og så overlader til den højtærede forsvarsminister at finde ud af, hvor langt pengene rækker, og det er jo realiteten i regeringsforslaget, som det foreligger. Men lad det være sagt og gentaget, også i fortsættelse af de betragtninger, det ærede medlem hr. Per Hækkerup for et øjeblik siden var inde på: også jeg ser gerne et forlig; også jeg synes, det ville være en lykke for landet, om den forsvarsstrid, vi har haft i 3 menneskealdre eller mere, kunne bringes til ophør; det ville rense luften i dansk politik. Men det spørgsmål melder sig da: kan et sådant forlig opnås? Det radikale parti har, som mit partis ordfører under forsvarsdebatten understregede det, for første gang tiltrådt et lovforslag om en forsvarsordning, der tilsigter at opfylde vore samarbejdsforpligtelser. Alligevel tilsiger det kendskab, jeg gennem mere end en snes års arbejde her i tinget har fået til de radikale, at udvise en vis skepsis, og denne skepsis er blevet styrket af forskellige udtalelser af radikale ledere og i den radikale presse. Dertil kommer, at de sagkyndiges udtalelser synes at bekræfte, at disse radikale talere og skribenter har ret, når de mener, at forslaget indebærer en svækkelse af vort forsvar. Forsvarsstyrelsen synes i det hele taget at have været meget nøgtern i sin kritik, som den højtærede minister da heller ikke har kunnet rokke noget som helst ved.

Men er regeringen forhandlingsvillig? Kan den høje regering af indre grunde virkelig være forhandlingsvillig? Studerer man sagskundskabens synspunkter og enkelte fremtrædende socialdemokraters udtalelser — her kan jeg igen pege på det ærede medlem hr. Per Hækkerup — synes der ikke at være tale om noget svælg, der skiller. Er der derfor inden for regeringen vilje til at søge opnået et rimeligt og forsvarligt forlig?